

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.895 van 19 juni 2018
in de zaak A. 225.216/XIV-37.719**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Zouhaier Chihaoui
 kantoor houdend te 1083 Ganshoren
 Landsroemlaan 40
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 14 mei 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 203.243 van 27 april 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 24 mei 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Verzoeker voert in het enig middel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nalaat de door hem voorgelegde documenten “aan een deugdelijke controle te onderwerpen” en deze “onmiddellijk afdoet als zijnde frauduleus”. In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst dat documenten “slechts objectieve bewijswaarde [hebben] voor ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen” omdat ze “enkel een ondersteunende werking [hebben]”. Vervolgens gaat de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nader in op de door verzoeker bijgebrachte documenten en stelt hij onder meer vast dat deze “geen informatie bevatten over de oorzaak van zijn verwondingen en het verband met zijn betrokkenheid bij APC”, dat de politiedocumenten “een erg gesolliciteerd karakter” vertonen en slechts gemakkelijk te fabriceren fotokopieën zijn en dat “een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een verzoeker zijn/haar verwondingen opliep”. Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht en authenticiteit van de bijgebrachte documenten heeft beoordeeld. Die beoordeling behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt. Wat het arrest Singh van het EHRM betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht op dat verzoekers verwijzing naar dat arrest niet dienstig is nu hij zich niet in een gelijkaardige situatie bevindt omdat het te dezen geen twijfel aan de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats betreft maar een ongeloofwaardig bevonden vervolgingsrelaas. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat “het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM” te dezen niet “op een deugdelijke en rigoureuze wijze” zou zijn gebeurd.

Verzoeker voert tevens aan dat zijn beroepstermijn na de aanvankelijk bestreden beslissing werd gereduceerd “tot een effectieve termijn dewelke niet kan voldoen aan de vereisten van artikel 13 EVRM” doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest meent dat hij gebruik had kunnen maken van zijn inzagerecht om kennis te nemen van het verslag van de Federale Politie, dat zich niet in het administratief dossier bevond, en zijn verdediging te organiseren. In de aanvankelijk bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen afgelegd bij zijn aankomst op de luchthaven in België aan de Federale Politie afwijken van zijn verklaringen voor de dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Deze tegenstrijdige verklaringen zijn uitdrukkelijk weergegeven in de aanvankelijk bestreden beslissing zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt dat verzoeker “de mogelijkheid [had] om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, wat hij echter heeft nagelaten te doen”. Verzoeker ontwikkelt een gelijkaardige kritiek met betrekking tot het gehoorverslag dat hij laattijdig heeft ontvangen. In het bestreden arrest erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat aan verzoeker geen kopie van het gehoor werd

overgemaakt bij het betekenen van de aanvankelijk bestreden beslissing, maar pas op 10 april 2018 nadat zijn raadsman om een kopie van het administratief dossier had gevraagd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt echter terecht vast dat verzoeker in het kader van zijn beroep “de mogelijkheid [had] om zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, wat hij *in casu* heeft gedaan” zodat hij “niet *in concreto* aan[toont] welke nadelige gevolgen deze handelswijze voor hem zou hebben gehad of op welke wijze deze handelswijze van invloed zou zijn geweest op de [aanvankelijk] bestreden beslissing” en er “[a]an de [aanvankelijk] bestreden beslissing [...] geen onregelmatigheid [kleeft] die door de Raad niet kan worden hersteld”. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikte in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negentien juni tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams